

ЛИТЕРАТУРЕН ШЕДЪОВЪР ОТ АВТОРА НА „НЕВИННИ ГОДИНИ“

Едит Уортън
Итън Фром
Поразяващ роман за
забранената любов

Апострoф

Edith Wharton
Ethan Frome

Едит Уортън
Итън Фром

© Йордан Костурков, преводач, 2016

© Фигелия Косева, дизайн на корицата, 2016

© *Алтегрoф* – запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пблшишнг“ ООД, 2016

ISBN 978-954-2962-34-2

Едит Уортън
Итън Фром

Превел от английски
Йордан Костурков

Апостроф
София, 2016

НАУЧИХ ТАЗИ ИСТОРИЯ, КЪС ПО КЪС, ОТ различни хора и, както най-често това става в подобни случаи, всеки път чувах различна версия.

Ако познавате Старкфийлд, щата Масачузетс, сигурно знаете къде е пощата. Ако знаете къде е пощата, не може да не сте виждали Итън Фром, който пристига с двуколката си там, отпуска поводите върху силно извития гръб на алестия* си кон и с провлечена походка се отправя по павираната с тухли улица към бялата колонада – не е възможно да не сте попитали кой е той.

Точно там преди няколко години и аз го видях за пръв път – гледката ме накара рязко да спра. Дори по онова време той беше най-удивителната личност в Старкфийлд, макар че в действителност бе пълна развалина. Отличаваше го не толкова високият ръст, защото местните там лесно се набиваха на очи с източените си фигури в контраст с ниските и набити представители на чуждите породи: причината бе неговият властен външен вид, въпреки че беше сакат и при всяка крачка сякаш го спъваше с рязко придърпване някаква верига. Имаше нещо мрачно и отблъскващо във физиономията му, а самият той беше

* Червеникав, възчервен. – *Б. прев.*

толкова скован, с прошарена коса, че аз го помислих за някакъв старец и останах изненадан, когато научих, че няма повече от петдесет и две години. Разбрах това от Хармън Гау, който в епохата преди електрическия трамвай беше карал дилижанса и знаеше хрониките на всички семейства, ползващи неговия маршрут.

- Той изглежда по този начин, откакто се случи злополуката, а оттогава ще станат двайсет и четири години през февруари - беше подхвърлил Хармън в една от паузите, през които си припомняше миналото.

„Злополуката“ била причината - както научих от същия мой осведомител, - поради която, освен че челото на Итън Фром се пресичаше от червена зараснала рана, дясната страна на тялото му се беше толкова скъсила и изкривила, че му се налагаше да полага видимо големи усилия да направи няколкото крачки от кабриолета си до гишетото на пощенската служба. Той пристигаше с двуколката си от фермата всеки ден някъде по обяд и тъй като точно по това време и аз ходех да си прибирам кореспонденцията, често се разминавахме на верандата или пък заставах до него, докато изчаквахме да бъдем обслужени от движението на ръката, разпределяща пощата зад решетката. Забелязах, че макар той да пристигаше толкова точно, рядко получаваше нещо друго освен броя на вестник „Бетсбриджки орел“, който пъхаше, без дори да го погледне, в провисналия си джоб. От време на време обаче началникът на пощата му подаваше плик, адресиран до госпожа Зиновия - или госпожа Зина Фром, върху който обикновено се набиваше на очи адресът на някакъв производител на патентовано лекарство,

както и названието на това лекарство в горния ляв ъгъл. Тези документи моят съсед също така прибираще в джоба си, без да ги погледне, сякаш толкова беше свикнал с тях, че нямаше смисъл да проявява интерес към броя и разновидностите им, а после се обръщаше настрана, кимвайки мълчаливо на началника на пощата.

Всички до един в Старкфийлд го познаваха и го поздравяваха сдържано в тон със собственото му изражение – ала неговата необщителност предизвикваше уважение и само в редки случаи някои от по-възрастните хора в градчето го спираха, за да разменят някоя дума. Когато такова нещо се случеше, той изслушваше кротко събеседника си, сините му очи оставаха втренчени в лицето му и отговаряше с толкова тихичък глас, че думите му никога не достигаха до мен, след което се качваше трмаво в двуколката си, хващаше поводите с лявата си ръка и бавно потегляше по посока на фермата си.

– Била е доста тежка злополука, нали? – зарзпитвах аз Хармън, загледан в отдалечаващата се фигура на Фром, като си мислех колко внушително неговата мършава глава с кестенява коса и един по-светъл кичур е стояла върху здравите му рамене, преди те да се превият и обезформят.

– От най-тежките – потвърди моят събеседник. – Повечето хора със сигурност нямаше да останат живи. Но Фром са издръжливи. Итън като нищо може да стигне и сто години.

– Господи! – възкликнах аз. В този момент Итън Фром, след като се беше покатерил на седалката, се

наведе, за да провери дали дървеното сандъче – също с етикет от дрогерията, – което той бе оставил отзад в двуколката, е закрепено добре и аз видях лицето му такова, каквото вероятно беше, когато той смяташе, че никой не го гледа. – *Този човек да стигне до сто?* Той изглежда така, сякаш вече е мъртъв и се намира в ада!

Хармън извади плочка пресован тютюн от джоба си, отрязва едно парче и го напъха като в торбичка в провисналата си буза.

– Струва ми се, че той остана в Старкфийлд вече доста много зими. Повечето от по-умните хора се махат.

– *Той* защо не го направи?

– Някой трябваше да остане да се грижи за близките му. Нямаше кой друг освен Итън. Първо за баща си... после за майка си... после за жена си.

– И накрая злополуката?

Хармън се позасмя саркастично.

– Така е. Наложил се и тогава да остане.

– Разбирам. А след това трябваше някой да се грижи за него, нали?

Хармън замислено премести тютюна си в другата буза.

– А, що се отнася до това, Итън винаги е този, който се грижи за другите.

Въпреки че Хармън Гау беше разгърнал разказа си дотолкова, доколкото неговият мисловен и нравствен обхват му позволяваше, между отделните факти зейваха осезаеми пропуски и аз добивах усещането, че по-дълбокият смисъл на тази история се съдържаше

точно в тези празноти. Една фраза обаче се бе вклинила в паметта ми и ми служеше като ядро, около което да групирам последващите си заключения: „Струва ми се, че той остана в Старкфийлд вече доста много зими“.

Преди да изтече времето на моето собствено пребиваване там, вече бях започнал да разбирам значението на тази фраза. И все пак аз бях пристигнал тук в упадъчната епоха на трамваите, велосипедите и пощенските услуги в провинцията, когато комуникациите между пръснатите из планината селища беше станала по-лесна, а в по-големите градове в долините, като Бетсбридж и Шадс Фолс, вече имаше библиотеки, театри и домове на Сдружението на младите християни, в които младите хора от планината можеха да слязат и да се настанят за почивка и развлечения. Ала когато зимата откъсна Старкфийлд от света и градчето остана под снежния покров, безспирно подменян от бледото небе, започнах да осъзнавам какъв трябва да е бил животът – или по-скоро неговото отрицание – през младежките години на Итън Фром.

ЕДИТ УОРТЪН
ИТЪН ФРОМ

Превод *Йордан Костурков*
Редактор *Христина Мираз*
Коректор *Грета Петрова*
Дизайн на корицата *Фиделия Косева*
Предпечат *Огнян Илиев*

Американска. Първо издание
Формат 60x90/16. Печатни коли 10
ISBN 978-954-2962-34-2

Апостроф

Запазена марка
на „Апосто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
e-mail: office@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Невъзможна, но споделена любов. Един доблестен мъж и две жени. Съдбовен избор. Унищожителна ревност. Горчивина, която поражда желание за мъст. Отмъщение, прощане, съдба...

Опустошителна, сковаваща сърцето история, разкриваща на какво са готови една за друга душите, които се обичат истински.

Възхитителен роман за най-трагичния любовен триъгълник, описан в американската литература.

Едит Уортън е третият носител и първата жена в историята, която получава престижната награда „Пулицър“ през 1921 г. Уортън е родена в Ню Йорк, а сред нейните най-близки приятели са Жан Кокто и Андре Жид, Синклер Луис, президентът Теодор Рузвелт и Скот Фицджералд. Специално място в живота ѝ заема великият американски романист Хенри Джеймс. „Итън Фром“ е сред най-силните ѝ творби, несъмнено повлияна от Джеймс, което личи в необичайния и оригинален сюжет.

Цена 11,99 лв.